

ИВ. ВАЗОВ.

БЪДНИ ВЕЧЕР

Мисълта ме пак повръща
На Амбарица в полите,
На незлобието в дните:
Виждам се във наш'та къща.

Зима. Вятър пей в кумина.
В къщи — майка ми, баща ми —
Как са живи в паметта ми!
Утре Нова е година.

Във огнището главните
Праскат, ярко пламенят.
Бждни вечер е. Светлеят
И лицата и душите.

Бждни вечер! Час без грижи,
Час на радост и утеха,
На поезия в бедни хижи
И под богаташка стреха.

Веч трапезата от баба
Със тамян е прикадена,
Вощеница в къщи лена
Свети, бодната във хляба.

Миг тържествен, свят. Баща ми
Измълви: „Ядят убози“. —
Сички кржстим се. Но в този
Час е другаде ума ми.

Мисля моята премяна,
Мисля новите обувки —
Колко радостни целувчи
Ще им давам аз зарана!

Фсчето кат мак червено,
Утре — пръв път над челото!
Сетрението изкроено
На баща ми от палтото.

Тржпне млада ми душица
От блаженството огряна...
До зида стои опряна
Дрянвата сурковица.

Тази нощ — по Суроваки,
Както в прежните години:
Ще перат ржце неяки
И сжседи и роднини,

И, щастлив, с душа засмяна,
Дребните пари ще крия
Във кесийката басмяна,
Дето майка ми оши я.

Лягам си. Но от очите
Бяга сжн. Сжрцето цяло
Е нетржпене затрептяло
За минутите честити.

Как нощта отива мудро!
Вратня нийде се не чука.
А кандилото, сѐ будно,
Пред иконата блещука.

(Из „Люлека ми замириса“).